

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **MUDr. J. V.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Václavem Cidlinou
sídlem Masarykova 998/31, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. KUUK/163099/2024/Kub,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 11. 2024, č. j. KUUK/163099/2024/Kub, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) výrokem I rozhodnutí ze dne 5. 8. 2024, č. j. MMUL/OPA/ODN/304335/2024/KruE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustila tím, že neumožnila motorovému vozidlu Hasičského záchranného sboru (dále jen „hasičské vozidlo“) s právem přednostní jízdy bezpečný a plynulý průjezd křižovatkou, čímž porušila § 4 písm. a) a § 41 odst. 7

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o silničním provozu. Výrokem II byla žalobkyni podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Výrokem III jí pak byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že trvá na odvolacích námitkách, protože je žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Namítla, že její jednání nebylo zaviněné a nenaplnila jím skutkovou podstatu přestupku. Podle žalobkyně nepřizpůsobil svou rychlost dopravní situaci řidič hasičského vozidla; ke střetu obou vozidel tak došlo v důsledku jeho pochybení, což měl sám bezprostředně po nehodě připustit. Zdůraznila, že řidič hasičského vozidla byl v důsledku nedbalostního jednání uznán příkazem Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2024 vinným z přestupku, neboť nedbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, které je povinen dbát i tehdy, když mu svědčí právo přednostní jízdy.
3. Uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá úvahu, do jaké míry nehodu zavinila žalobkyně, pokud ji zároveň zavinil řidič hasičského vozidla. Namítla, že i když u ní žalovaný shledal určitou míru zavinění, měl zároveň zkoumat míru spoluzavinění řidiče hasičského vozidla, protože míra jeho spoluzavinění mohla dosahovat takové intenzity, že by to vylučovalo odpovědnost žalobkyně a nebyl naplněn materiální znak přestupku. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. 7 Tdo 692/2017, v němž Nejvyšší soud v trestní věci vyslovil, že pokud se na vzniklém následku obviněný nepodílel sám, a jeho míra zavinění je velice limitována porušením pravidel silničního provozu ze strany dalších osob, lze v takovýchto případech uvažovat o tom, do jaké míry je nutná trestní represe, a věc posuzovat z hlediska *ultima ratio*. Podle žalobkyně žalovaný nehodnotil skutkové okolnosti (dopravní situaci, charakter komunikace, dispozici křižovatky, spoluzavinění), nepřihlédl ke gradaci příčinné souvislosti, ani k tomu, že by se nehoda nestala, pokud by řidič hasičského vozidla neporušil své povinnosti. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. 4 Tdo 270/2018, v němž Nejvyšší soud v trestní věci akcentoval nutnost dostatečného vypořádání se s otázkou podílu obviněného i poškozeného na posuzované dopravní nehodě, míry jejich zavinění a jeho kauzálního významu pro vzniklý následek. Žalobkyně citovala z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2007, sp. zn. 3 Tdo 593/2007, k principu tzv. omezené důvěry v dopravě.
4. Dále namítla, že se žalovaný nezabýval otázkou, z jakého důvodu užil řidič hasičského vozidla zvláštního výstražného světla modré barvy, resp. zda ho vůbec užil při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností. Uvedla, že do křižovatky vjela na signál zelené barvy „volno“ a při odbočování vlevo vzhledem k dispozici křižovatky nemohla zprava velmi rychle přijíždějící hasičské vozidlo do poslední chvíle vidět a ani na něj promptně zareagovat. Řidič hasičského vozidla měl oproti tomu před sebou rovnou silnici, viděl na velkou vzdálenost, a měl proto dostatek prostoru nehodě zabránit. Odmítla, že by se chovala jakkoli neohleduplně či neukázněně. Uvedla, že hasičské vozidlo nebylo při vjezdu ani slyšitelné. S odkazem na komentářovou literaturu podotkla, že při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se příčinný vztah může rozvinout. Namítla, že odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalovaný podle ní pod skutkovou podstatu přestupku nesubsumoval žádné konkrétní jednání. Podotkla, že žalovaný ji uznal vinnou jen na základě kamerového záznamu bez zvukové stopy, přestože na straně 4 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že z videozáznamu je patrné, že řidička na hasičské vozidlo se zapnutým světelným a zvukovým zařízením nijak nereagovala. Žalobkyně zdůraznila, že ani přes její odvolací námitku žalovaný nepostavil najisto, kdy řidič hasičského vozidla zapnul zvukové výstražné znamení. Žalovaný se podle žalobkyně nezabýval otázkou, kdy mohla žalobkyně poprvé slyšet zvukové výstražné znamení, ačkoli je tato otázka klíčová pro posouzení její možnosti hasičské vozidlo zaregistrovat a včas na něj zareagovat. Žalobkyně uvedla, že po vjezdu do křižovatky odbočovala doleva, a tímto směrem se stáčil i její zrak. Označila za přirozené, že se dívala ve směru jízdy, tedy doleva, a nikoli doprava, odkud se blížilo hasičské vozidlo. Žalobkyně uvedla, že zvukový signál slyšela přibližně 1 až 2 vteřiny před nárazem, kdy již nebylo možné zareagovat.

5. Žalobkyně namítla, že žalovaný postavil napadené rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť záznam z kamerového systému neposkytuje odpověď na otázky, které jsou podle žalobkyně pro posouzení věci klíčové, a sice jakou rychlostí jel hasičský vůz, a zda ho mohla žalobkyně vnímat v době svého rozjezdu na zelenou. Podle žalované měl být vypracován znalecký posudek, který by na tyto odborné otázky odpověděl. Žalobkyně konstatovala, že z hranice křižovatky pod semaforem hasičský vůz vnímat nemohla, protože je v tomto místě výhled vpravo omezen, po rozjezdu a vjezdu do křižovatky pak odbočovala vlevo, doprava proto neviděla. Odmítla tvrzení žalovaného, že vozidla jedoucí za ní na hasičské vozidlo na rozdíl od ní reagovala. Dopravní nehody se podle žalobkyně odehrávají během vteřin či spíše setin, její vozidlo se v místě nehody ocitlo dříve než vozidla jedoucí za ní, která měla na reakci více času. Podle žalobkyně vozidla jedoucí ze ní reagovala právě na ní, jejich chování je proto pro posouzení přestupku bez významu. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření odmítl námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného posouzení věci a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný parafrázoval popis a právní kvalifikaci skutku ze strany 2 napadeného rozhodnutí a konstatoval, že na základě shromážděných podkladů a provedených důkazů mohl skutek takto posoudit. Uvedl, že vypracování znaleckého posudku navrhované žalobkyní nepovažoval za potřebné, protože z kamerového záznamu je průběh dopravní nehody patrný. Z řečeného záznamu podle žalovaného vyplývá, že žalobkyně vjížděla do křižovatky z ulice Štefánikova a při odbočování vlevo do ulice Masarykova přejela přímý jízdní pruh ulice Masarykova směřující do centra města, dále pak přejela odbočovací jízdní pruh (pro odbočování z ulice Masarykova ve směru od centra do ulice Štefánikova) a až poté se začala zařazovat do jízdního pruhu ulice Masarykova směřujícího do Všebořic. Žalovaný konstatoval, že po dobu tohoto jízdního úkonu, tj. od vjetí do křižovatky až po zařazení se do konečného jízdního pruhu, měla výhled vpravo do ulice Masarykova, odkud přijíždělo hasičské vozidlo. Zdůraznila, že hasičské vozidlo přijíždělo po úseku komunikace, který vede nejméně 100 metrů přímo. Z kamerových záznamů i samotné výpovědi žalobkyně je podle žalovaného zřejmé, že kdyby žalobkyně při průjezdu křižovatkou řádně sledovala situaci v silničním provozu, mohla včas reagovat na hasičské vozidlo přijíždějící z pravé strany a umožnit mu, aby vozidlu s právem přednostní jízdy, bezpečný průjezd

křižovatkou. Žalovaný uvedl, že tím nijak „nesnižuje“ spoluzavinění dopravní nehody řidičem hasičského vozidla.

7. K námitce, že kdyby se žalovaný s místem nehody seznámil prostřednictvím portálu Mapy Google, musel by seznat, že výhled vpravo je omezený, žalovaný uvedl, že místo nehody je mu známo z jeho úřední činnosti a výhledové poměry jsou patrné též z kamerových záznamů a fotodokumentace obsažené ve správním spise. Žalovaný k vyjádření přiložil 6 fotografií z portálu Mapy.cz, na nichž demonstroval výhledové poměry v křižovatce. K námitce, že mu chyběly odborné znalosti, žalovaný uvedl, že se jedná jen o snahu žalobkyně vyvinut se z protiprávního jednání. K námitce, že nevypořádal odvolací námitky, žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení včetně řízení odvolacího neuvedla žádné nové skutečnosti, ačkoli měla možnost navrhnout nové podklady a důkazy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Důkazní návrh žalobkyně

8. Žalobkyně navrhla, aby soud provedl jako důkaz listinu – odpověď Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 6. 2. 2025, č. j. MMUL/ODM/SEM/56698/2025/TrJa. Tato listina podle žalobkyně dokazuje, že křižovatka ulic Štefánikova a Masarykova je od října 2024 vybavena prioritním signalizačním systémem s preferencí vozidel integrovaného záchranného systému. Z toho žalobkyně vyvodila, že samo město Ústí nad Labem si bylo vědomo nebezpečí opakování nebezpečných situací, které na křižovatce vznikaly při průjezdech vozidel s právem přednostní jízdy, neboť rozhled z ulice Štefánikovy není optimální. Konstatovala, že kdyby byl signalizační systém pořízen dříve, k dopravní nehodě by nedošlo, a že není její vinou, že systém v březnu 2024 ještě nebyl nainstalován. Znovu zdůraznila, že při vjezdu do křižovatky vycházela z principu omezené důvěry.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Žaloba je důvodná.
11. Podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (vozidlo s právem přednostní jízdy), nemá některé běžné povinnosti řidiče plynoucí ze zákona o silničním provozu. Ustanovení § 41 odst. 1 výslovně určuje, jaké povinnosti na řidiče vozidel s právem přednostní jízdy nedopadají.
12. Podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu musí řidiči ostatních vozidel vozidlům s právem přednostní jízdy umožnit bezpečný a plynulý průjezd. Jestliže je to nutné, musí i zastavit na takovém místě, aby jim nepřekáželi.
13. Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním

podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

14. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
15. Soud nejprve posoudil namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitky.
16. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil.
17. K namítané nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s důkazním návrhem žalobkyně na opatření znaleckého posudku a vyjádřil se též k namítanému porušení procesních práv, které žalobkyně tvrdila v odvolání. V tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné.
18. Soud dále posoudil námitku, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda řidič hasičského vozidla užil zvláštního výstražného světla modré barvy při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností. Soud shledal, že tuto námitku žalobkyně uplatnila poprvé až v žalobě, v průběhu správního řízení oprávněnost užití zvláštního výstražného světla modré barvy řidičem hasičského vozu nijak nezpochybnila. Ze správního spisu (zpráva o zásahu Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 4. 3. 2024, ev. č. 4224002686, id. č. 288102042) plyne, že hasičské vozidlo směřovalo k dopravní nehodě na křižovatce ulic Všebořická a Kosmova. Jelikož v průběhu správního řízení nevyvstala žádná pochybnost o tom, zda řidič hasičského vozu užil zvláštního výstražného světla modré barvy při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností, žalovaný nepochybil, pokud se naplněním tohoto zákonného znaku vozidla s právem přednostní jízdy ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez konkrétní námitky žalobkyně, která by užití zvláštního výstražného světla modré barvy zpochybňovala, výslovně nezabýval. Ani v tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí.
19. Žalobkyně na stranách 3 a 4 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítla, že se správní orgán I. stupně dostatečně nezabýval objektivní stránkou přestupku, zejména příčinnou souvislostí mezi jednáním žalobkyně a jednáním řidiče hasičského vozu na straně jedné a vznikem dopravní nehody na straně druhé. K této námitce soud předně poznamenává, že nepřehlédl, že způsobení dopravní nehody není znakem skutkové podstaty přestupku, který je žalobkyni kladen za vinu. Podstatou řešené věci proto nebyla otázka (spolu)zavinění dopravní nehody, nýbrž to, zda žalobkyně porušila povinnost stanovenou §

41 odst. 7 zákona o silničním provozu (srov. bod 22 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 41 A 9/2023-30, nebo bod 20 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 As 257/2021-39, nebo bod 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2025, č. j. 21 As 15/2025-23). Žalobkyně v odvolání nepolemizovala ani s určením druhu a výměry správního trestu, pro které by podle § 38 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky byl následek přestupku (v tomto případě dopravní nehoda) relevantní. Odvolací argumentace žalobkyně týkající se otázky podílu na dopravní nehodě se tedy mýjela s podstatou řešené věci, protože míra spoluzavinění dopravní nehody nebyla pro odpovědnost žalobkyně za přestupek podstatná. Soud nicméně konstatuje, že žalovaný obdobnou úvahu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nerozvinul. Správní orgán nesmí odvolací námitku přejít mlčením, a to ani tehdy, pokud se mu jeví nerozhodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být vždy seznatelné, proč správní orgán považuje odvolací námitku žalobkyně za lichou či nepřípadnou; tomuto požadavku v řešené věci žalovaný nedostál.

20. Žalobkyně též na straně 3 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítla, že správním orgánem I. stupně nebylo postaveno najisto, kdy přesně řidič hasičského vozidla zapnul zvukové výstražné znamení, ačkoli již dříve uvedla, že ho uslyšela až ve chvíli, kdy byla zařazena ve směru na Všebořice. Ze správního spisu soud zjistil, že již při ústním jednání dne 30. 7. 2024 žalobkyně uvedla následující: „*Domnívám se, že [řidič hasičského vozidla] zapnul sirénu těsně před semaforem, protože jsem do té doby žádné výstražné zařízení neslyšela.*“ Tuto její výpověď žalovaný odcitoval na straně 4 napadeného rozhodnutí, nijak se s ní nevypořádal a samotnou odvolací námitku nijak nevypořádal (přešel ji mlčením). Její vypořádání přitom mohlo být podstatné pro zodpovězení otázky, zda žalobkyně zaviněně neumožnila bezpečný a plynulý průjezd křižovatkou ulic Masarykova a Štefánikova a tím porušila povinnost stanovenou § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Ačkoli užití výstražného zvukového znamení není relevantní z hlediska otázky, zda hasičskému vozidlu svědčilo právo přednostní jízdy (to je dáno již samotným užitím zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 41 A 9/2023-30 přezkoumaný usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 3 As 77/2024-28), je rozhodné pro posouzení otázky, zda žalobkyně mohla a měla v reakci na výstražné zvukové znamení včas zpozornět a zareagovat na hasičské vozidlo ještě dřív, než ho uviděla. Pokud totiž řidič na hranici křižovatky slyší blížící se sirénu, nemá bez jakékoliv reakce projet křižovatkou, přestože má právě zelenou; naopak si má počínat obezřetněji (analogicky rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 41 A 9/2023-30). Žalovaný se však k tvrzení žalobkyně, že sirénu uslyšela až ve chvíli, kdy již objektivně nemohla zareagovat na jedoucí hasičské vozidlo, nijak nevyjádřil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není nijak seznatelné, proč námitku žalobkyně považoval za mylnou, vyvrácenou či lichou. Žalovaný tedy tuto odvolací námitku nijak nevypořádal. Soud zároveň podotýká, že z videozáznamu nehody, který není opatřen zvukovou stopou, nelze zjistit, kdy řidič hasičského vozidla zapnul zvláštní zvukové výstražné znamení, tedy zda těsně před jeho příjezdem ke křižovatce (tj. před semaforem) a před střetem s vozidlem žalobkyně, jak uvádí žalobkyně, nebo dříve tak, aby jej žalobkyně včas zaregistrovala a mohla na zvláštní zvukové výstražné zařízení adekvátně a včas reagovat. Ke zjištění skutkového stavu o tom, kdy řidič hasičského vozu zapnul zvláštní zvukové výstražné znamení, se přitom nabízí např. výslech řidiče tohoto vozidla.
21. Soud si je vědom, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou. V takovém případě však musí proti tvrzení účastníka řízení postavit právní názor, v jehož

konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43), což se v projednávané věci nestalo. Tím, že žalovaný všechny odvolací námitky žalobkyně v odůvodnění nevypořádal, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, v čemž soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

22. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.
23. V projednávané věci podle názoru soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tomu, aby soud věcně posoudil tvrzené porušení procesních práv, které žalobkyně spatřovala v tom, že k ní bylo po nehodě přistupováno „jako k poškozené“, avšak následně ji správní orgán I. stupně shledal vinnou z přestupku, což pro ni mělo představovat překvapivé rozhodnutí. Ze správního spisu plyne, že ve věci byl žalovaným nejprve vydán příkaz ze dne 24. 6. 2024, proti němuž žalobkyně podala včasný odpor. Nejvyšší správní soud k závěru, že *„za situace, kdy je příkaz v řízení o přestupku vydán jako první úkon v řízení, je jeho povaha dvojitá. Kromě toho, že se jedná o nepravomocné rozhodnutí o přestupku, které se stane pravomocným, není-li proti němu podán odpor, doplňuje taktéž oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti § 46 odst. 1 správního řádu (resp. § 78 odst. 3 přestupkového zákona). Za situace, kdy je proti příkazu podán odpor, dochází sice ke zrušení příkazu, nicméně účinky zrušení je třeba vztahovat toliko na funkci příkazu coby nepravomocného rozhodnutí. Naopak účinky příkazu coby určité alternativy k oznámení zahájení řízení o přestupku přetrvávají“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 4 As 67/2023-27). Z výše uvedeného plyne, že prvostupňové rozhodnutí nemohlo být pro žalobkyni nikterak překvapivé. Žalobkyně měla možnost v řízení svá procesní práva od počátku plně uplatňovat, neboť jí bylo zahájení řízení o přestupku (příkazem ze dne 24. 6. 2024) řádně oznámeno. Od uvedené vydání příkazu správního orgánu I. stupně tak dle názoru soudu nemohlo být pro žalobkyni překvapivé, že je obviněna ze spáchání předmětného přestupku. Uvedená námitka žalobkyně proto není důvodná.
24. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně vypořádat odvolací námitky žalobkyně.
25. Dalšími žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, neboť není oprávněn předjímat závěry žalovaného, které teprve učiní vázán shora uvedeným právním názorem soudu.
26. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení, neshledal soud důvod k provádění dokazování navrhovaného žalobkyní.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která byla v řízení zcela úspěšná, soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za právní

zastoupení, tj. odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyně. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ten byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

28. Zástupce žalobkyně učinil dva úkony právní služby, které byly učiněny do 31. 12. 2024, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu náleží odměna 2 x (3 100 Kč), tj. **6 200 Kč**, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta ve výši **600 Kč** (2 x 300 Kč). Soud nepřiznal odměnu a režijní paušál za podání vyjádření k výzvě soudu a za podání důkazního návrhu. Soud tato písemná podání neshledal za důvodně vynaložený náklad řízení vzhledem k jejich nenáročnosti a také proto, že sama žalobkyně za ně ve vyčíslení nákladů náhradu nepožadovala. Zástupce žalobkyně je podle administrativního registru ekonomických subjektů Ministerstva financí České republiky plátcem daně z přidané hodnoty, součástí nákladů řízení je proto též náhrada této daně ve výši **1 428 Kč**, vypočtená z odměny a náhrady hotových výdajů [(6200 + 600) x 0,21].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. prosince 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.